

ΜΙΚΡΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΛΕΟ ΛΑΓΚΙΕ

ΤΟ ΤΡΑΓΙΚΟ ΠΑΡΑΣΤΡΑΤΗΜΑ

«Η ιστορία που θα σάς διηγηθώ εδώ εινε ἀληθινή...»

Μιά μέρα μπήκα σ' ένα καφενείο για νά γράψω ένα γράμμα. Πήρα λοιπόν ένα ποτό και ζήτησα νά μου φέρουν χαρτί, μελάνη και πένα. Τό γκαρσόνι μούφερε ένα μπλόκ μέσα στο όποιο υπήρχαν χαρτί και φάκελλοι. Ἀναζητώντας δ,τι ἐκροατήριον, βρήκα τυχαίως μέσα στη θήκη του μπλόκ, ένα σχέδιο ἐπιστολής χωρίς καμμίαν υπογραφή.

Μέ κατέλαβε τότε ὁ πειρασμός νά διαβάσω τήν πρόχειρη αὐτή ἐπιστολή και τήν διάβασα πρῆγματικῶς. Νά τί ἐγράφει :

«Κύριε Ἀστυνόμη,

Ἀποκαίονῶ ἀπόψε, στο ξενοδοχείο «Τό Λονδίνον» στήν δδὸν Ἀγαλίας, ἐξ αἰτίας μιᾶς εἰδήσεως, πού ἐδημοσιεύθηκε στίς ἐφημερίδες.

Ἐίχα ἐλθῆμι πρὶν ἀπὸ ἕξ ἡμέρες στο Παρίσι γιά ὑποθέσεις μου, και ἤμουν ἀρεκτά εὐχαριστημένους ἀπὸ τίς ἐξαίσεις πού ἔκανα.

Προχθές, μάλιστα, ἤμουν ἐνθουσιασμένους, γιατί εἶχα τελειώσει μιὰ καλή δουλειά. Ἐδείχθησιν λοιπόν μὲ μεγάλη ὀριξί σ' ἕνα πλοῦσιον ρεστοράν τῶν Γουλεβέρτα και ἤμουν εἰσιμοι; νά φύγω σέ δύο μέρες.

Ἡ χθεσινὴ ἀνοιξιάτικη βροδού, ὅπως θά τὸ ἐπροσέξατε βίβαια, ἦταν πολύ γλυκερά. Τό ποτρου πού ἐκάπνισα ἦταν ἕρεθὸ και τραβούσε καλά. Ἐίχα ἀρεκτά ἐκροατήρια σὲ πορτοφῶλι μου και πολλές μεγάλες ἐπιχειρήσεις ἐξοφλισμένες.

Ἐταν ἔφυγα ἀπ' τὸ ξενοδοχείο, εἴπηγα σ' ἕνα καφενεῖο τοῦ βουλεβέρτου και ἄρχισα νά ρουφῶ μὲ μεγάλη εὐχαρίστησι τὸ ζεστό καφέ μου, δταν ξαφνικά δύο νέες γυναίκες ἤλθαν και κάθισαν σ' ἕνα πλαγινο τραπέζι.

Ἡ μικρότερη ἦταν ποχουλή και ξανθὴ, ἡ ἄλλη ψηλὴ, μελαχροινὴ σάν τὴ νύχτα και πολύ λεπτὴ.

Ἦσαν και οἱ δύο μαυροφροσμένους και τὰ τρασπαράν μανίκια τους ἀφαιρὶν νά φαίνεται ἡ ῥοδίνη σάρκα τῶν γυναικῶν μπεράτων τους.

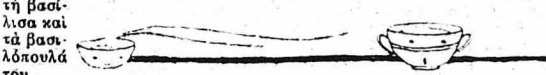
Ἐνοιωσαν ἀμέσως τὴ γευστὴ θρυμμασὸ ματιά πού τους ἔρεϊκα και ἀπὸ ἐκείνη τὴ στιγμή, τὸ καταλαβαίω τώρα, ἤμουν ἀληθινὰ χαμένους!

Ἐνῶμιζα πὸς δὲν θάταν και σπουδαῖο πρόβλημα ἂν παραστράτειζα λιγίσι... Ἡ γυναίκα μου πού τὴν ἐλάτρευα, δὲν θά μάθαινε ποτὲ τίποτε, ἄλλωστε βρισκόμουν πολὺ μακριὰ ἀπ' τὴν πατριδα μου.

καὶ φοβήθηκε γιά μιὰ στιγμή μὴν εἶχε πέσει σὲ κανένα λιμέρι ληστών. Ἐκανε τότε πὸς κοιμῶταν ἀκόμα, γιά ν' ἀκούσῃ τίποτα κουβέντες και νά καταλάβῃ τί ἀνθρώποι ἦσαν αὐτοὶ πού μένανε στήν καλύβα. «Μεῖνις ἐτσι κάμπουσο μὰ ἐπειδὴ δὲν ἀκουσε τίποτα τὸ ὑποκίτο, ἀφῆσε, ἐπίτηδες τώρα νά γλυστοίσει τὸ χέρι του ἀπ' τὸν πάγκο. Μόλις ἔβην' αὐτὸ ἡ βασίλισσα εἶπε στὸν ἄλλο γυνὸ τῆς : — Παιδί μου, πήγαινε και σήκωσε τοῦ πατέρα σου τὸ χέρι. Πρόσεξε δὲναις μὴν τὸν ξυπνήσεις, σάν τὸν ἀδερφὸ σου...»

Τότε ὁ βασιλιὰς ἐνοιωσας δὲν τρυφερὰ χερσὶκα νά πᾶνους σιγά-σιγά τὸ χέρι του και νά τὸ σηκῶσει. Ἀνοιξε λοιπὸν εἶδος τὰ ματια του, εἶδε τὴ βασίλισσα, τὴ γνώρισε, και κατὰλοβε πὸς τὰ παιδάκια ἔκεινα ἦσαν τὰ βασιλοπούλα του. Πεταχτηκε τότε ἄπάνου, τοῦς ἀγκάλιασε και τοῦς τρεψε, και τοῦς γέμοσε φιλιὰ. Κι' ἔπειτα, δταν γύρισε και ὁ κυνηγός, τοῦς πήρε ὄλους μαζί του και τοῦς πήγε στο παλάτι, μὲ πομπή... Χαρὰ μεγάλη βασίλευσε σ' ὅλη τὴ χώρα τοῦ βασιληᾶ, γιορτὰς και πανηγύρια. Ὅσο γιά τὴν κακὴ μητροιά του, ὁ βασιλιὰς τὴν κατεδίκασε σὲ θάνατο και ἔβρισε και τὴν κάμανε.

Κι' ἀπὸ τότε ὁ βασιλιὰς αὐτός ἔζησε σὲ ἡσυχία και σὲ εἰρήνῃ μετὰ τὴ βασίλισσα και τὰ βασιλοπούλα του...

χία μου.

Ἐνῶ ἔκανα τίς σκέψεις αὐτές, ἡ πιὸ μικρὴ νέα, ἡ ξανθὴ, ἄφῆσε νά τῆς πέσει τὸ τσαντάκι τῆς. Ἐγὼ, σάν εὐγενικός ἀνθρώπος, ἔτρεξα νά τὸ σηκῶσω και νά τῆς τὸ προσφέρω. Αὐτὴ μού ψιθύρισε ἕνα «εὐχαριστῶ» πού ἦταν σάν μιὰ καλονικὴ παρουσίασις.

Ἐθύρισαν τότε και ἡ δὲν πρὸς τὸ μέρος μου και μιλήσαμε ἀρεκτὴν ὥρα.

Ἐπρόσφερα ποτὰ, ἐκείνης τὰ δεχτήκανε μὲ εὐχαρίστησι και ὅταν σηκώθηκε νά φύγω, μὲ ἀκολούθησαν και οἱ δύο τους στο ξενοδοχείο.

Τὴν ἄλλη μέρα ξύπνησα τὸ πρωὶ ἀρεκτά ἐνωρίς, ἡ μελαχροινὴ ὅμως εἶχε φύγει πρωτότερο, μαζὺ μετὰ τὴν ξανθὴ. Ἐσηκώθηκα τότε γιά νά ντυθῶ και δὲν ἄρχισα νά νοιώσω πὸς τὸ πορτοφῶλι μου εἶχε κἀνῃ φτερά μαζί μετὰ ὄλο του τὸ παρεχόμενον!

Τι ἀνόητος πού ἤμουν νά τρέξω ἀμέσως στήν ἀστυνομία και νά καταγγείλω τὴν κλοπή! Δὲν θά'αν προτιμώτερο νά σοπάσω, γιά νά ἔχω ἀσφαλισμένη τὴν ἡσυχία μου;

Ἡ ἀστυνομία, φυσικά, βρῆκε τίς δύο κλέφτες και ἄρχισα νά ἀνερχομαι ἀπ' τὴν ταραχὴ μου, ὅταν ἀξάφνα διάβασα σὲ μιὰν ἐφημερίδα αὐτὴν ἐδῶ τὴν εἰδήσι :

Ἐνας ἐπαρχιώτης περσιτικός ἀπ' τὸ Παρίσι, ὁ κ. Ζ. Δ. (τὸ ὄνομά μου εἶνε γραμμένο ὀλόκληρο ἐπίσης και τὸ ὄνομα τῆς πόλεως ὅπου κατοικῶ), ἐμπλέξε γέτες τὴ νύχτα μετὰ τὸν γυναικὸς τῆς ἑλλησοῦ κ σμου και τίς ἐπῆρε στο ξενοδοχείο του. Ἀγρὸ δὲ πέροσε τὴ νύχτα του σάν Σουλάτσο, ἀνεκλήθη τὸ πρῶτ' οἱ οἱ δύο φίλες τῆς στιγμῆς τὸ ἔχαν σκάσει πέρονους και τὸ πορτοφῶλι του! Ἡ δασὴν, μίαν ἀνεύθερε τίς δύο λαποδότηριες. Ὁνομήλο τῆς Μαρίν Ζαλέξ ἤλικίας 22 ἐτάων. και Ἰωάννα Μπαρτινὴ ἤλικίας 26 ἐτάων. Τὰ χηρίσια πού ἐκλιψῶν βρεδῆκαν ἐπίνω τους.»

Ζαλή μου ἤλθε μόλις ἐδιάβασα αὐτὴ τὴν εἰδήσι, κύριε Ἀστυνόμη!...

Γιά σκεφθῆτε λιγάκι... Ὅλοι οἱ πατριῶτες μου θά τὴν διάβασαν ἐπίσης. Θά τὴν διάβασε ἡ γυναίκα μου. Οἱ φίλοι μου στο καφενεῖο θά ἔσπαζαν στὰ γέλια ὡρες δολοκλήρες μετὰ τὴν περιπέτειά μου.

Τὴν ἄλλη μέρα πραγματικῶς ἐπῆρα ἕνα ἡλε-ρόφωμο συλλικπῆ τῆρο ἀπ' τὸν πεθερό μου.

Ἡ γυναίκα μου πού εἶχε διαβάσει τίς ἐφημερίδες, ἐπῆξε κλαίγοντας στο σπίτι του και ζήτησε ἄσυλο. Τώρα γυρνεῖ δολοζίμο.

Ἄλλοιμονο, ὄλα ἐτελειώσαν γιά μένα. Εἶμαι χαμένους ἀνθρώπος και ποτὲ δὲν θά τολμήσω νά γυρίσω στήν πατριδα μου... Ἐλάτε λοιπὸν ἀπόψε στη διεύθυνσι πού σὰς ἔδωκα και βεβαιωθῆτε, πὸς ἡ τελυταία πρῶτ' οἱ τοῦ δόραματος θά ἔχη τελειώσει πολὺ ἄσχημα.

Ἐὰς χαιρετῶ.

Τὸ σχέδιο τοῦ γράμματος αὐτοῦ, ὅπως σὰς εἶπα στήν ἀρχή, δὲν εἶχε υπογραφή καμμίά.

Ποῖός νῶναι ὄρασε ὁ δυστυχισμένος νοικοκύρης πού πλήρωσε τόση ἄσχημα τὸ πῶτό και μοναδικὸ του παραστράτημα; Ποιὸς ἔφερε... Πᾶίνονται τόσες ἀγνοήστες τραγωδίες στον κόσμο αὐτὸ !...

Λεὸ Λαγκιέ

Ο ΣΚΥΛΟΣ ΠΟΥ ΛΟΓΑΡΙΑΖΕΙ

Ἐγάρχει στο Παρίσι ἕνας σκύλος, πού ἔχει νά λογαριάζῃ. Ὁνομάζεται «Ζοῦ» και ἡ ἰδιοκτητήριά του, κυρία Μπαρτινιέ, τὸν ἔχει εἰ διαρκῶς στήν ἀριθμητικὴ.

Παριστοάζει στὸν «Ζοῦ» ἕνα χαρτί, στο ὁποῖο εἶνε γραμμένους ἕνας ἀριθμὸς μετὰ χοντροῦς χαρακτῆρας και τὸ ἔξυπνο ζῶο κτυπᾷ μετὰ τὸ πόδι του ἀπάνου στο χέρι τῆς κυρίας του εἰσὸς φορὸς δσες δείχνει ὁ ἀριθμὸς αὐτός. Δὲν κάνει ποτὲ λάθος.

Ὁ «Ζοῦ» κάνει και διάφορες πράξεις ἀριθμητικῆς μετὰ μαθηματικῆ ἀκριβείας.

